

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrt leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrt leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXIX.

V Ljubljani, 19. listopada 1886.

List 47.

Apostoljstvo molitve.

(Dalje.)

Združevanje naše molitve s presvetim Sercem Jezusovim. Sveta Cerkev življenje in terpljenje našega Zveličarja Jezusa Kristusa skrivnostno ponavlja vsako leto, ena skrivnost za drugo iz Jezusovega življenja se nam stavlja pred oči v svetih praznikih, od rojstva do častitljivega vnebohoda, tako, da vsako leto gledamo, kaj je delala neskončna ljubezen njegova za zveličanje naše. Gledamo ga v vsem življenji njegovem na zemlji, kakor ga nam opisujejo sveti evangelisti. Glej Ga, kako terpi mraz kot revno dete v jaslicah, podverže se postavi obrezovanja in darovanja; 30 lét živi, pokoren svojim staršem, skrit in neznan pred svetom v borni hišici v Nazaretu; glej Ga, kako 3 leta hodi okoli po svoji domači deželi od kraja do kraja, obrekovan in preganjan, za vse dobrote, ktere skazuje raznim revežem z velikimi čudeži, prejema za plačilo nehvaležnost in sovraštvo; premišluj Ga, kako kleči pri zadnji večerji pri nogah svojih učencev in jih umiva, kako pozneje terpi in naposled v neizrekljivih mukah na križi svojo dušo izroči v roke Očeta nebeškega. Tu se uči od Njega svetih čednosti; uči se poterpežljivosti in krotkosti, ljubezni in svetega zatajevanja, gorečnosti za zveličanje duš, ljubezni do Boga in do sovražnikov, kratko: Jezus ti je najpopolnejši zgled vseh čednosti, vse popolnosti. Vse čednosti, vse popolnosti pa imajo svoje korenine v njegovem presvetem Sercu, zato je to presveto Serce zgled vseh čednosti, vseh popolnosti.

Glej, kerščanska duša! prav tisto božje Serce, ktero je nekdanj, dokler je še Jezus živel na zemlji, bilo v njegovem umerljivem telesu, in je zdaj poveljčano v nebesih, prav tisto Serce je še današnje dni tako blizo nas, kakor je bilo nekdanj blizo apostelnov. Sveta vera nas uči, da je Jezus resnično pričujoč v presvetem Zakramentu v sveti Hostiji; pričujoče je celo njegovo poveljčano telo, ravno tisto telo, ktero je kot malo dete ležalo v jaslicah in je bilo umorjeno na križi; zato je tukaj pričujoče tudi njegovo presveto Serce, in v njem vse čednosti in popolnosti, ktere je kazal v svojem umerljivem telesu. — Da, v presvetem Zakramentu živi Kristus skrivnostno in bo živel do konca časov prav tako resnično, kakor je živel nekdanj v umerljivem telesu.

Pa kaj dela Jezus v tem tihem bivališči v presvetem Zakramentu? Rekli smo, da nadaljuje svoje življenje na

skrivnosten pa resničen način, torej o njegovem življenji v presvetem Zakramentu velja ravno to, kar nam pové sv. pismo o njegovem življenji na zemlji; namreč: „Hodil je okoli in delil dobrote“ (Ap. dj. 10. 38). Da, v tabernakeljnu Jezus prebiva med nami le zaradi tega, da nam deli dobrote; njegovo presveto Serce ima najpriserčniše sočutje z našimi nadlogami, z našo revščino, z našim terpljenjem. Tukaj ozdravlja bolne na duši, tukaj tolaži žalostne, okrepčuje slabotne, razsvetljuje slepe, podučuje nevédne, odpušča skesanim, obuja duhovno mertve in hrani duše s svojim lastnim mesom, da poživljene s to nebeško jedjo dalje popotvajo do gore božje, do srečne večnosti.

Najpoglavitejši delovanje Jezusovo v presvetem Zakramentu pa je v tem, da vedno moli za vse, ktere je odrešil s svojo predrago kervijo. Kakor je nekdanj cele noči prečul v molitvi, tako moli, prosi, zahvaljuje se še zdaj vsak trenutek na vseh krajih zemlje in daruje nebeškemu Očetu neprestano prošnje, hvalne in pravne daritve. Kako dopadljiva mora biti ta molitev Jezusova Očetu nebeškemu in kdo bi mogel opisati sad molitve, izvirajoče iz tega presvetega Serca našega Odrešenika!

Predragi moj! Ko bi ti bilo mogoče gledati v Jezusovo presveto Serce tukaj na altariju v rokah mašnikovih pri sveti maši, ali v tabernakeljnu v sv. Zakramentu, ali poslušati njegovo molitev, videl in slišal bi, kako moli to presveto, nas ljubeče Serce za vse naše potrebe. Ljudje po svetu se péhajo za prazne minljive reči, zamisljeni so le v časnost, čisto pozabijo na svoj vzvišeni namen. Kdo misli na Njega, ki sredi med na ni prebiva na altariju v cerkvi? Malomarni hodijo memo cerkve, vsi zatopljeni v posvetne skerbi — pa Jezus noč in dan v tem presvetem Zakramentu moli za rešenje duš, za spreobrnjenje nevernikov, krivovercev, razkolnikov in grešnikov; za svoje namestnike na zemlji, za svoje služabnike in vse ude svete Cerkve; ono moli za nedolžne in pravične, da bi v nedolžnosti in pravičnosti ostali stanovitni, za mlačne, da bi se ogreli v božji ljubezni; za umirajoče, da bi se v ljubezni božji ločili iz sveta; moli za razširjanje sv. Cerkve in za ponižanje njenih sovražnikov; ono prosi za usmiljenje za vse grešnike in ponuja se večnemu Očetu samo sebe v spravo za grehe celega sveta. Duša moja, ko bi res mogli gledati Odrešenika našega na altariju in poslušati te molitve njegovega presvetega Serca: bi li mogli ostati pri tem pogledu tako merzli, tako mlačni, tako malomarni!

in razmišljeni? Gotovo ne! V duši ginjeni bi združevali svoje serce z njegovim Sercem; z njim bi molili, z njim zedinjeni bi prosili, hvalili in slavili Boga ter ga prosili odpuščanja svojih grehov in grehov celega sveta.

(Dalje nast.)

Beseda v pomislek kranjski duhovščini.

Naj k dopisom o tej preimenitni stvari še jaz kaj omenim.

Že leta 1853 sem spisal bukvice: „Žganju slovo! vojsko!“ V teh bukvicah so razloženi žalostni nasledki nesrečnega žganjepitja. In teh sem osem naj večih naštel. Potem sem overgel nekatere prazne izgovore. Slednjič pa je opisana „bratovščina treznosti.“

O tej bratovščini je v omenjenih bukvicah nekako takole pisano: Skerbni dušni pastirji so vpeljali sem ter tje najprej „družbe treznosti.“ In veselo so se prepirali, koliko dobrega sadu so take družbe obrodile. Posebno so vidili, kako so njim izročene ovčice, v to družbo zapisane, kmalo vse boljše se imele, vse boljše se obnašale pri svojih opravilih doma in tudi pri službi Božji. Veselo so lahko rekli: „Naš vinograd je že v cvetju!“ Le to jih je skerbelo, kako in kaj bi storili, da bi to dobro pričetje ne usahnilo; ker minljivost vseh zgoli človeških naredb je le preočitna, kar nas uči žalostna skušnja.

Misel, da le na duhovni način je mogoče žalostno hudo s korenino izrovati in pričeto dobro podpirati, ohraniti — ta misel je ne le duhovščino, ampak tudi druge dobroželjne ljudi obhajala. Zato naj bi cerkev pomagala, kar svet ne premore.

V zgornji Šleziji so v mnogih krajih vpeljali družbo treznosti. Vidili so pa, da jih je bilo več v družbo treznosti zapisanih zopet zapeljanih; ker so jim zapeljivci (zares satanovi najemniki) celo rekli, da zato jih Bog še bolj tepe, ker njegove darove zaničujejo.

Vsi dobri so toraj za potrebno spoznali, da bi se te družbe treznosti povzdignile v cerkveno bratovščino, da bi zadobile cerkveno poterjenje in njen blagoslov, v krepkejši zvezo s potrebnimi pripomočki.

Te pobožne želje so zvedeli ranjki, za vse dobro toliko vneti, po vsem svetu visoko čislani kardinal, plemeniti Diepenbrok, knezoškof Bratislavski, ter so prosili nepozabljivega rimskega papeža Pija IX, da so te družbe povzdignili v cerkvene bratovščine. In to se je zgodilo z dopisom 28. julija 1851. Vsim udom te bratovščine so bila dana ta vodila:

1. Vsak ud te bratovščine se zaobljubi za celo svoje življenje, vseh in vsake žgane pijače, naj bo žganje, slivovec, brinovec, rum, cvet ali pod kakoršnim imenom koli, sam na sebi in tudi, kar se iz njih dela, se zderžati; razun kedar in kolikor bi bilo komu od poterjenega zdravnika nasvetovano, ali kadar bi mu po gotovi dobri skušnji le malo — kot zdravilo — vzeti služilo. Poprej pa naj bi se prekrižal in enkrat „Češena si Marija“ zmolil.

2. Vsak ud se zaobljubi le zmirno uživati: Vino, ol in druge pijače, ki se po natornem vrenju napravljajo.

3. Vsak ud naj se v duhu kerščanske ljubezni po svoji moči prizadeva, da pridobi bratovščini treznosti tudi druge, svoje prijatelje, sorodnike, znanke in posebno take, ki so žganim pijačam in sploh pijanosti vdani.

4. Vsako nedeljo in zapovedani praznik naj moli molitev sv. Bernarda: Spomni se, o preusmiljena Devica Marija! da še nikdar ni bilo slišati, da bi kdo zapuščen bil, kdor je pod tvojo brambo pribežal, tebe na pomoč klical, se tvoji prošnji priporočal. S tem zaupanjem navdihnjen k Tebi, o devic Devica! pridem, k tebi, o

Mati pribežim, pred teboj jaz grešnik zdiham. Ne za-verzi. o Mati Besede moje prošnje; temuč milostljivo me sliši in usliši! — Sprosi meni in vsem bratom gnado stanovitnosti v dobrem; zmotenim pa gnado spreob- njenja. Pomagaj mi v vseh potrebah zdaj in vselej; posebno pa o moji smertni uri. O dobrotljiva, o milost- ljiva, o sladka Devica Marija! Po svojem presvetem devištvu in neomadežanem spočetju sprosi meni in vsem grešnikom čistost serca, telesa in duše. V imenu † Očeta in † Sina in sv. † Duha. Amen.

Kdor pa brati ne zná, naj moli trikrat: „Češena si Marija,“ da se spomni dolžnost bratovščine in po Marijini priprošnji prosi gnado stanovitnosti, za se in za druge sobrate.

5. Prednikom bratovščine je vsak d dolžan spo- štovanje in pokorščino v družbinah zadeva.

6. V praznik te bratovščine — o Svečnici — je očitno ponovljenje obljube. Tudi o praznikih oznanjenja, obiskanja, rojstva in spočetja Device Marije naj udje svojo obljubo ponové. To ponovljenje ne naloži nobene nove dolžnosti; pa tudi neponovljenje ne odveže na enkrat za vselej storjene obljube.

7. Tretji dan svečana — na sv. Blaža god — je spomin vseh umerlih udov te bratovščine, ki so svojo obljubo zvesto spolnovali. Njih imena se preberó in za njih dušni mir se opravi sv. maša in druge molitve.

8. Kdor svojo obljubo prelomi, tega vrednik bratovski opomni. Če se ne poboljša, ga iz bratovščine zbriše. In tak zgubi duhovne dobrote bratovske. S svojo Bogu storjeno obljubo pa ostane zavezan celo svoje življenje.

9. Vodila bratovščine ne vežejo nikogar pod grehom. Tudi zaobljubljena zderžljivost in nobena slovesna obljuba pod smertnim grehom; je le slovesno dana beseda, ktera pa, pred Bogom, pred presveto Devico Marijo, pred angeljem varhom in pred Božjo cerkvijo storjena, je svetejša, kakor drugo le človeško zagotovljenje. Zato naj jo vsak ud iz ljubezni do Boga in Matere Božje v svoj časni in večni prid zvesto in natanko spolnuje. Kazen Božjo, sramoto pred ljudmi in izključenje iz bratovščine zasluži nezvesti ud, ki dobro premišljeno, slovesno dano besedo prostovoljno prelomi.

Odpustki tej bratovščini podeljeni so:

A.) Popolni odpustki.

1. Na dan pristopa v bratovščino treznosti, kdor prejme zakrament sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa in moli v namen sv. cerkve.

2. V praznik bratovščine, 2. svečana, pod ravno temi pogoji.

3. O smertni uri, če po prejetih ss. zakramentih izreče presv. imeni Jezus, Marija; ali saj v sercu za- kliče.

B.) Nepopolni odpustki.

1. Odpustek 7 let in 7krat 40 dni o praznikih oznanjenja, obiskovanja, rojstva in čistega spočetja Device Marije, po sprejetih zakramentih.

2. Odpustek 60 dni za vsako dobro delo.

3. Odpustek 300 dni tistim, ki druge pijanosti vdane tej bratovščini pridobé.

4. Odpustek 300 dni za rečeno molitev „Spomni se.“ Kdor to molitev vsaki dan moli, zadobi popolni odpustek enkrat v letu pod navadnimi pogoji.

5. Sv. maše, pri bratovskim altarji za umerle ude obhajane, imajo predpravo privilegiranih altarjev.

Da bo pa družba duhovnih dobrot deležna, je še to le potrebno:

1. Se njih več mora oglasiti, kateri so pripravljeni v bratovščino treznosti stopiti.

2. Se mora vis. č. škofijstvo prositi za poterjenje.

3. Se s škofovim privoljenjem mora prositi za zedinjenje z „mater-bratovščino treznosti“ o Brezlavski škofiji, kjer je vsak tedanji knezoškof od Rimskega papeža 28. julija 1851 zvoljen kot rojeni predstojnik (praeses natus et rector maximus) te bratovščine.

S takim privoljenjem se bratovščina očitno vpelje. Kako? je bolj obširno popisano v bukvah: „Handbuch der v. S. Heiligkeit Pius IX. errichteten Mässigkeit-Bruderschaft.“ Breslau 1853. —

Taka je bila pred več ko 30 leti. Dala bi se pa vodila po nasvetu, v Danici že omenjenih, času primerno prenarediti in kar bi naj bolj kazalo zediniti. Se vé, da bi potem morali imeti posebno poterjenje iz Rima.

Čigar je mladina, tistega je prihodnjost.

I.

Dopisnik z Notranjskega, ki je proti žganjepivstvu nasvetoval bratovščino treznosti, ali bratovščino za trezno življenje, je resnično zadel tarčo „v centrum.“ Le pogledjmo nekoliko zleže, ki izvirajo iz pijančevanja; zleži so za dušo in za telo. Pijančevanje je velik greh, kakor pravi sv. Pavel: „pijanci ne bodo posedli božjega kraljestva.“ Pa ne le to. Pijančevanje napravi navadno grešno navado, katero pijanec težko opusti, kakor tudi ne more sleči železne srajce. Zato vidimo, da se le malokteri tacih poboljšajo, kakor pravi že znani pregovor „Pijanec se takrat spreoberne, ko se v jamo zverne.“ Po pijančevanju pa človeku tudi močno slabijo dušne zmožnosti. Spomin ga zapušča in tako opeša, da skoraj nobene stvari ne more v glavi ohraniti, ter skoraj vse pozabi, kar se je v mladosti naučil. Um in pamet mu slabí tako, da še svojega dela ali rokodelstva, ktere ga se je bil naučil in ga je bil dobro vajen, včasih prav ne zveršuje, in nima nič dobrega preudarka ali zapopadka o kaki reči, ktera se mu dopoveduje; po pijači ni le človek pijančevanju vdan, temuč bode celo neumen, ali brezumen.

Kaj pa volja pri pijancu! Popolnoma oslabí, k hudemu se nagne in če kdaj taki človek spozná veliko zlo svoje pregrešne navade, in naredí sem ter tje kak dober sklep, ali namen: pri prvi priliki zopet omahne, ter se zopet poverne v staro navado.

Veliko škodo stori pijančevanje človeku na dobrem imenu; ker le treznega človeka vsak čista in spoštuje, s pijancem pa nima nobeden rad opraviti. Ogiba se ga in le beseda ali sodba, da je pijanec ta ali uni, označi, da je tisti človek popolnoma ob kredit, ali dobro ime. Glej pijanega moža ali ženo, dekle ali mladenčca, to ti bo zadosti.

Veliko škodo stori pa tudi pijančevanje, posebno žganjepivstvo človeku na zdravji, katero mu podkoplje, ter življenja dni okrajša. Žganje in ponočevanje je krivo, da mladenči, oslabiljeni na telesnih močeh, so čedalje manj sposobni za težko delo, za vojaški stan; sploh zdravniki terdijo, da človeški rod vsled žganjepivstva naj bolj peša, še celo hira. Koliko jih pa rije zarano v grob! Več kot jih kuga pobere, umori jih žganjepivstvo.

Kaj čem reči pa o potratu denarja, ktere ga žganjepivec in pijanec sploh zapravlja. Zakaj pride toliko hiš na boben? zakaj možje, družine morajo domačijo zapustiti? Zaradi pijančevanja. Hujša nesreča kot ogenj je žganjepivstvo; hiše po ognju upepeljene zamorejo se zopet zidati; hiše in domačije, po pijančevanju zapravljene, se več ne postavijo in če vse to prevdarimo, bomo spoznali potrebo bratovščino zoper žganjepivstvo in čedno življenje sploh; tedaj to je zelo potrebno po-

vudarjati, ker ravno čednostno življenje čedalje bolj pojenjuje med kmetiško mladino (o mestni in vsučelišni mladini prihodnjic). Kje je nekdanj tako sloveča ponižnost, čistost in krotkost slovenskih mladenčev? V mladosti pač močno kažejo se hude nagnjenja in strasti, ktere človek zamore premagati s pomočjo milosti božje in s krotjenjem svojih počutkov. Verh tega vabi mladenčca zapeljivi svet, popisovaje mu prijetnost sladnostnega življenja. Kako lahko in pogosto se tudi zgodi, da mladenec, ki ne rabi verskih pomočkov, je premagan od hudega poželenja in zapeljan od slabe tovaršije, hodi po široki poti poželjivih in nenasitljivih strasti svoji časní in večni nesreči naproti! Te strasti se oklenejo mladenčca, kakor železna srajca: „Pregrehe njegove mladosti,“ tako govori Sofor, prijatelj terpečega Joba, „bodo njegove kosti navdale, in z njim v prahu počivale.“

Iz ene strasti izraste druga, v pijanosti je nečistost; iz prevzetnosti izvira jeza, preklinjevanje in pogostni poboji. Resnično je tedaj ranjki zdravnik, sloveči Pirc v Teržiču, večkrat obezovaje rane kakemu tepenemu mladenču, dobro okregal ga ter večkrat rekel, da kateri mladenec se navadi le enega poglavitnega greha, taki bo zabredel kmalo v vse druge poglavne grehe.

V veliki nevarnosti se tedaj znajde naša kmetiška mladina, ker jo hudo nagnjenje in poželenje, pa tudi slaba tovaršija vabite v nasladnost in pogrešno življenje. In žali, da veliko mladenčev krene na široko pot, ki pelje v pogubljenje! Toraj vidimo, da izmed 100 mladenčev jih komaj polovica doseže pošten stan in gotovo preskerbljenje; vsi drugi pa se pogonobijo ter na stare dni nimajo živeža, ne obleke, ter dostikrat vsi zanikerni na duši in na telesu obžalujejo pregrešno življenje svoje mladosti — pa si ne morejo več pomagati.

Sedanjemu času prav primerna je tedaj bratovščina zoper žganjepivstvo in za čednostno življenje, in še tembolj, ker je zdaj veliko več nevarnosti za pravnost mladenčev, kakor je bilo to poprejšna leta. *) A. K.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Notranjskega. (Žganje in še kaj družega.)
Prečastiti gospod vrednik! Da se žganjepivstvo po mili naši domovini žalostno širi, to je prebritka resnica. Veliko se je zoper to pogubljivo žganjepivstvo govorilo in pisalo. Skušeni možje, za blagor človeštva vneti, posvetovali so se, rekli to in ono, kako da bi se dala ta razvada zatreti. Zadnji čas nasvetovali so se bratovščine, to bi znale pomagati k treznosti. Kako dobro bi bilo, ko bi se zamašili viri žganjepivstvu, zakaj s tem bi se konec storil premnogim nesrečam in zlegom, ki izvirajo iz žganjepivstva. Koliko več ljudi bilo bi koristnih udov človeške družbe, državi, Cerkvi v korist in nebesom samim v veselje, ktere zdaj dušno in telesno končuje nesrečno žganjepivstvo bolj počasi, ali pa včasih tudi kar hitro. Prečastiti gospod vrednik! to je strašno, jaz sam poznam ktere ga, ki je bil še pred malo časom poštena duša. Priden bil je v svojem poklicu, dolžnosti svoje je spolnjeval. Čverst na telesu s svojo pridnostjo pridobil si je stališče na katerem bi bil premnogo koristil sam sebi in drugim. Ali nesreča je hotla, ali kaj, da je začel rajši piti; od začetka vino, za tem pa žganje. Ko je začel žganje piti, prišel je kmalo ves iz tira. Svojih

*) Ergo animarum pastores in concionibus saepissime juvenes coërcant a via vitiosa, ostendendo eis obscenitatem peccati — et deducant eos in tramitem virtutis, describendo pulchritudinem ac meritum virtutis in hac vita et in aeternitate. Pis.

dolžnosti spolnjeval ni več natančno, zdravje je začelo hirati, vsega se je naveličal; le piti nikoli ne. Vidite, prečastiti gospod vrednik, jaz Vam novega ničesar ne bom povedal, tudi nisem porok, da bi moja beseda kaj pomagala zoper to nesrečo žganjepivstva; ali če me hočete poslušati, povedal bom Vam tudi jaz svoje mnenje.*)

Žganjepivstvo, recimo, je bolezen sedanjega časa. Zdravnik, če hoče bolnika boleznijo ozdraviti, preišče najprej vire bolezni. Če se mu posreči te vire najti in zapreti, si bolnik kmalo opomore in počasi ozdravi. Kaj pravite, gospod vrednik, kje li je iskati teh virov žganjepivstva, zakaj če te vire najdemo in zamašimo, potem mora žganjepivstvo samo po sebi nehati. Nekteri pravijo, da ljudje žganje za to pijejo, ker je špirit tako po ceni, druga pijača pa predraga. Drugi zopet besedujejo, da so ljudje postali tako razvajeni, da brez pijače živeti ne morejo; to je že res. Pa še kaj družega zna biti tudi res. Tega, gospod vrednik, ne bote tajili, da je dandanes prav veliko revnih ljudi. Saj reveži so zmiraj bili. Ali dandanes je prišla k revščini še ta nesreča, da so bogatini bolj terdoserčni in neusmiljeni postali do revežev. Revež ne dobí dela, pa če ga dobi, so vse njegove telesne, in rekel bi, tudi dušne moči v najemniškovi službi. Zakaj gospodarji, ki delavca v najem ali v službo najemajo, samo na to pazijo, da pridno dela; ne pa tudi na to, ali kaj moli ali hodi v cerkev, ali ne. Morda se mi bodo kateri smejali, ker pri delavcih vprašam po molitvi. Ali, nikar se mi ne smejajte, prijatli, to je večjega pomena kot vi mislite.

Delavec enkrat nosi težko butaro revščine in trudnega dela. Ni čuda, da je tudi njegovo serce bolj poterto. Naravno je, da za poterto serce edino zdravilo je tolažilo, in sicer ne memogredoče lepe besede; to tolažilo imeti mora svojo terdno podlago. Ali ste že slišali kedaj, da bi potert človek sam sebi prepuščen v revščini in nadlogi mogel samega sebe potolažiti? Pa tudi to ne bi pomagalo, ko bi mu Vi rekli: Le poterpi, bo že bolje; zakaj on bi Vas le vprašal: Kako in kdaj bode bolje? Ko bi mu Vi mogli povedati, kako in kdaj bode bolje, potem bi Vi bili njegov mož, njegov angelj varh, Vi bi ga potolažili, z zaupanjem napolnili in oserčili. Tega mu pa Vi ne morete povedati. Da! zboljšanje revnega stanú bil bi že dober pomoček zoper žganjepivstvo.

Revež je revež, dela in terpi dan na dan kakor črna živina. Vi ne veste, kako je taki stan težek, pa tudi malo čislani, celo zaničevani. Saj veste, kako je djansko življenje v današnji dobi na svetu; kdor denar ima, ta je mož, tako sedanji svet. Ako bi mogel delavec privoščiti si kaj boljšega, bi saj za tisti čas malo pozabil na svoje težave in grenkosti. Vina in pečenke si delavec ne more privoščiti, saj še kmet tega ne premore, sicer bil bi kmalo pri kraju, in čez teden bi pri terdem delu ne imel dostikrat za potrebo kaj v usta djati. Pozabiti pa hoče na vsak način vsaj za en čas svojega terdega in trudapolnega stanú, toraj seže po žganju, zraven prigrizne kos kruha, to mu dá vsaj za nekaj časa težave pozabiti, še celo stori, da vsaj nekaj časa bolj veselo ali kakor sam pravi: „bolj s korajžo“ dela, pa tudi še celo kaj zapoje. On misli, da mu to dobro stori. Pravite mu Vi, kolikor drago, da to dobro ni, on Vam zmiraj poreče: Meni to dobro stori. Bolniku včasih tudi zdravnik prepove vodo piti. Bolnik jo pije, vprašajte ga, zakaj to dela, ker mu je zdravnik vendar prepovedal,

on Vam poreče: Moram jo piti, ker sem žejen. Kaj ne, gospod vrednik, svetuje se lahko, ali storiti je težko. Vi sicer zmiraj pravite, da bi bili delavci verni, dobri katoliški kristjani, potem bilo bi lahko. To zdravilo bi gotovo temeljito ozdravilo reveže in bogatine. Saj sv. vera učí reveže, kako naj križ voljno nosijo za Kristusom, jim jasno kaže pravo pot v nebese, jim dokazuje, da terpljenje in ubožstvo je kraljeva pot v nebese. Jih tolaži, ker jim dokaže, da Bog jih ne zapusti, da tudi njim ne bo čez moč terpljenja dopustil. Glejte, revež pride k spovedi in k sv. obhajilu, posluša Božjo besedo in je pri sv. maši, tamkej lepo moli, z zaupanjem in vdanostjo v voljo Božjo pripirčuje sebe in vse svoje vsegamogočnemu Bogu. Poterjen in oveseljen zapuša hišo Božjo. Zadosti moči čuti v sebi, da vdano prenaša težave zopet za en teden in še celo vse to Bogu daruje. Trdno zaupa in je popolnoma prepričan, kakor Job, da njegov Odršenik živi, da poslednji dan bo vstal iz zemlje, zopet bo obdan s svojo kožo in da v svojem mesu vidil bo svojega Boga. On sam ga bo vidil in njegove oči ga bodo gledale in ne drugi, to upanje je hranjeno v njegovem vernem sercu. Katoliška Cerkev ima tudi za bogatine zdravilo, ker naroča z reveži usmiljenje imeti. Vi, gospod vrednik imate dobro zdravilo za socialne bolezni — to je edino zdravilo.

Zdravniki sedanjih časov pa ravno tega zdravila le prevečkrat rabiti nečejo; le preveč v sé, v svojo modrost zaupajo, in zato povém Vam, gospod vrednik, da ne bodo nič in nikogar ozdravili. To prerokujem, naj mi tudi kdo reče, da sem prerok slamo jedel; nič ne dé. Kaj ne da, gospod vrednik, taka bratovščina bila bi jako dobra in vspešna, ki bi Vam pomagala bolnike privajati, da bi tega zdravila se poprijemali, pa tudi zdravnike privadila, da bi bolnemu sedanjemu času, t. j. njegovim socialnim razmeram, to zdravilo zapisovali. To zdravilo bi jih drugače potolažilo, kakor žganje; sami bi potlej žganje pustili. Ali kaj pomaga? Ta je mož, kdor denar ima, in potem ta „mož“ bere rad le brezverne časnike; kolikor manj besedi časnik od Boga, sv. kat. Cerkev, od večnosti v sebi krije, toliko boljši se mu zdí. Vaše Danice in kaj drugega takega še pogleda ne. Ni čudno, da začne misliti, da v cerkev hoditi, moliti mu treba ni, da to le še za slaboumovce. Tudi delavca ne čisla dosti, če pridno moli, in v cerkev hodi. Misli si morda še celo, ta je starokopitnež, ni za napredek. Če se res zgodi, da še celo gospodar potlej prednost dá takemu, ki se kaže brezverneža; ali je čudno, da so mnogi delavci iz tira, da postajajo v veri malomarni, da segajo po žganju? („Sorgenbrecher.“) Ali niso res razmere take? Ali se morejo posledice odverniti? — Dajte sedanjemu času vero nazaj, poderite „lože“, in ozdravili bote socialne bolezni. (Konec naal.)

Iz Štajarskega. Hvaljen bodi Jezus in Marija! Gospod vrednik, derznem se vam zopet nektare kitice poslati. Živo gibanje se čuti po slovenskih deželah — vse hiti k Mariji Devici Lurški. Premnoge župnije imajo že posebne altarje, druge samoč kipe in podobe M. D. Lurške Matere Božje. Bil sem že nektarekrat proščen za pesen o Lurški Materi Božji. — In ravno ta misel — mnogim željam vstrezati — me je napotila, da sem poskusil zložiti pesmico za ljubo Gospo Lurško in pošljem jo Vam za Zg. D., ako ni preslaba. Romarji so nam prinesli besede in napév iz Lurda; pa tista pesem je epična, naše pesni za cerkev in dom so pa navadno — lirčne. — Zato bo menda naslednja, ki je po prejšnji zložena, vstrezala slovenskim pevstvom. — Še nekaj! Morda bi se s tisto stavo, v kateri se bo v Zg. D. natisnila, dala tudi pesmica še posebej natisniti v velikosti molit-

*) „Halljuk“ (poslušajmo govornika), pravi Magyar; nobeno posvarjenje ni čisto zgubljeno, noben dober nauk zastoj; tudi tukaj velja: „Nekaj le pomaga — semper aliquid haeret.“ Vr.

venika „Venec.“ Ako to, bi jaz vzel kakšnih 300 iztisov za naše pevatvo. *) (Gl. pesem na str. 374.)

Gaza (v Palestini), 20. vinotoka 1886. Zelo doželjeno bi bilo, ako bi m. g. zopet enkrat mogli mojemu misijonu pridobiti malo podpore. Prav močno ta misijon sedanjí čas potrebuje pomoči, ker dolg za zidanje ni plačan, hiša še ne doveršena in pomočki se vedno bolj zmanjšujejo. Da bi ložej milost našel, Vam naj sporočim nekatere dogodke tekočega leta... (To je lepo, toliko bolj, ker ni brez misijonarjev, ki radi darove za misijon sprejemajo, ne potrudijo se pa, da bi dobrotnikom od časa do časa naznanaovali, kaj se godí v njihovem misijonu. Vr.)

Neki dan prideta iz Egipta k meni dva rokodelska pomočnika, en štajerec in en Čeh; oba imela sta z žulji ranjeno noge in nista mogla dalje potovati; bil sem torej primoran za nju najeti dva oslička in odpraviti ju v Jafu (Jope). Kmalo za tima prideta en Čeh in en Thuringar po ravno tem potu; Čeh ni bil samo ožuljen na nogah, temuč imel je tudi podplute proge na rokah in nogah in na glavi. Thuringar namreč ga je na potovanji po pušavi gonil iskat vode; iskal je Čeh marsikterikrat po 3 ure dolgo, pa vender se je večkrat prazen nazaj vernil, in njegov popotni tovarš ga jo potem neusmiljen pretépal. Pognal sem torej Thuringarja, Pemca pa sem poslal na osliču v Jeruzalem. Tega Pemca je bil že poprej nekdo na poti iz Tersta skor za vso njegovo popotnino osleparil. — Kmali potem je prišel konjski tergovec iz Damaska, je globoko zdihnil in rekel: „ja Abuna, ana mazlum, — oh duhovni oče, meni se krivica godí.“ Vlada namreč je bila boje ravno takrat dala ukaz, da se konji ne smejo iz dežele goniti, in mož je bil tukaj zapert s 50 konji naj boljšega plemena. in tako je bil v nevarnosti v hipu zgubiti vse svoje premoženje. Ker je bil mož katoličan, sem mu pač moral pomagati. Toda pri poglavarji je bila zastoj vsaka poskušnja, ker mož je silo natančen. Toda neki imeniten mohamedanec od tod je na mojo prošnjo vedil pomoč in pota najti, da se je ubogi mož rešil iz zadrege.

Čez nekaj dni prideta zopet dva rokodelska mladiča, ki sta bila na potu z Jafe v Gazo napadena od ribiške soderge in hudo zdelana. Eden je bil Bavarec, drugi Saksonec. Posrečilo se mi je že drugi dan zvediti nekatere napadnikov; toda pri sadanjem sodnijskem redu ju niso mogli zapravdati, ker ni denarnih pomočkov, ki so potrebni k temu. Kmalo potem prideta dva Maronita, ki sta na gorovju Juda najela veliko posestvo na deželi. Bili so jima ukradeni trije voli in prišla sta jih iskat, sta jih našla in zopet odrinila.

Ravno da sta odšla, prideta dva maronitovska tergovca in pravita: pri Akkaronu so naju napadli in oropali in ako bi slučajno ne bil prišel neki jezdec, bili bi naji še ubili. Tukajšnja sodnija ni hotla sprejeti njune tožbe; torej sta prosila mene, naj pišem v Jeruzalem, da se tam pritožita, kar pa sta opustila.

Ob tistem času se je trudila malteška družba zopet za vožnjo vravnati angleški parnik, ki se je bil v začetku sušca tukaj ponesrečil; 30. rožnika so zagnali glas, na parniku se je pripetila velika nesreča, saj 6 mož je mertvih. Tako je bilo tudi res in vzrok je bil okužen zrak v enem prostoru na ladiji. Med mertvimi sta bila 2 katoličana, ki sta bila precej tisti dan v pričujočnosti velike množice kristjanov tukaj pokopana.

Maltezi so obupali in delo opustili, toda čez mesec dni so dospeli zopet in so me prosili, da naj jim pred začetkom dela na ladiji opravim božjo službo, kar sem jim tudi storil. (Tega lepega izgleda naj ne pozabijo

*) Menda se bo že dalo vravnati.

katoličani naših krajev o pričetku važnih del. Vr.) To pot se sicer nobena nesreča ni več zgodila, toda kmalo jim je zopet serce upadlo in ko so zgubili kacic 10.000 gld. pri tem početji, so spet odrinili. Od takrat ni več kdo poskušal ogugati ta parnik.

Ravno da so bili odjadrali, zašumí, da so merliča prinesli. Bil je merlič z Libana, ki je bil umerl na neki jadrilni ladiji, 4 ure od tod. Pokopali smo ga pozno zvečer pri pohlevnem sijanju izhajajočega mesca.

(Konec naal.)

Č. g. Jan. Valjavoa misijonska sporočila.

Blagoslovi Jezusov. Serca v Javoru

pod Ljubljano, mesca listopada 1874.

Pod Ljubljano tri ure, precej visoko v hribih, stojí prijazna cerkva sv. Ane, duhovnije Javorske cerkev farna... V teh zapuščenih hribih so me želeli ljudje imeti. V časuik „Zgodnjo Danico“ so se dali, obljubili priboljšati doneke letne za gospoda, ako bi kdo prišel... pa ni ga... Ko sem bil na Prežganjem, pride deputacija mož s ponižno prošnjo, da bi prišel k njim v nedeljo po sv. Martinu, počastit tega velicega prijatla Božjega. Obljubim zapuščenim revežem, da pridem... Kaj, ko bi hotli k nam za zmiraj, za več časa priti? Tega pa že ne morem obljubiti, odgovorim možem, — ker so tudi drugod še potrebne ovčice po prostrani zemlji slovenski in je treba tudi tem pomagati. — Može tedaj prosijo, vsaj ene dni, da bi prišel, pridigal na čast sv. Martinu, jih spovedoval, za njih ranjke molil in opravil daritev sv. maše. Obljubim priti možem. Kar sem obljubil, sem spolnil tudi. — To je bila potva v neznani meni Javor, da je ne bodem pozabil z lepa! Snežilo je tako, da sem do kolena gazil sneg na pešpoti v Javor. Zavoljo mraza sem šel v talarji v hrib. Tri četerti ure hodá je le bilo, pa sem gotovo hodil blizo dve uri. Lovil sem se po snegu na poti in vdiral se vanj, da sem bil ves upehan, in sem ravno komaj noge vzdigal. Želel sem, da bi le kmalu prišel do župnega doma in bi se preobleči mogel, da me nebi stresel mraz in bi mogel obležati. Božje Serce je bilo z menoj. Prišel sem po dolgi potvi v Javor, in zvedevši, da ni še nič zakurjeno, sem šel v kerčmo mislé, v topli sobi se bom vsaj preoblekel. Zastonj. Ko pridem v hišo, so delali ravno klobase. Vsa hiša je bila polna. Prosim v drugo sobo... Tam je bilo pa mraz, tlak je bil merzel, zidan — nič si nisem pomogel. Pojdimo v župni dom, zdaj so že nekoliko zakurili, si mislim, in doli se bom preoblekel. Ko pridem v farovž, je bilo mraz v njem, da se je vsa sapa videla pred menoj... Tu se zdaj preobujem v mrazu, moker ves se naslonim s herbtom na peč in čakam toplote. Bil sem lačen, rečem prinesiti dvoje jajc za večerjo. Prinesejo... pa ga nisem mogel tudi enega ne zavžiti. Taka je bila tedaj priprava za blagoslove božjega Serca!

Sneg je sicer zapadel močno vse poti — a vendar vsaj može so prišli iz nar daljše vasi. Malo sem spovedoval... domá pa je gorelo v peči neprestano, da sem se mogel согreti nekoliko. Dva mladenča, eden še mlad, drugi s plešo glavo sta kurila tako dolgo, da se je razgrela soba, in sem mogel prebivati v ujej.

Nedelja je... ljudje grejo skupaj... jez se pa pripravljam za pridigo sv. Martina. Razdelil sem v govora dva tako, da sem dopoldne opisal sv. Martina, koliko je storil za dušo svojo, predno je bila zaželjena nevesta Kristusova; popoldne pa, kaj je bil sv. Martin ljudem, koliko je storil za zveličanje duš. — Može so rekali, take pridige o sv. Martinu še nikdar čuli nismo...

Ginjeni so zdaj jeli hoditi k spovedi, otroci, mladenci, možje, dekleta, žene.... Vse le dolgo spoved in dolgo spoved! Tako sem pripravljaj ljudi za božične praznike, za duhovne vaje: zbudil sem jim željo, se spraviti s Bogom pri sv. spovedi. Prišlo jih je pa pri vsem tolikem snegu tolikanj k sv. spovedi ljudi, da sem hostije velike večkrat na 24 delov razdeliti mogel in še na zadnje poslati v visocem snegu cerkovnika dve uri daleč k fari po male hostije...

Tako sem vergel iskrico v serca terdih ljudi, ki je tlela in tlela do velicega plamena, do ognja gorečega. Komaj že so čakali nekteri sv. spovedi, božičnih praznikov, v katerih je imel spet priti misijonar v Javor. Jezusovo presv. Serce je verglo iskričico ljubezni svoje v serca Javorcev globoko... in vse je zagorelo za dobro, za poštenje, za čednosti. Spoznal sem, blagoslov Božji je tolikanj večji, kolikor večji je trud, težavnije terpljenje za blagor ljudi.

QUAESTIONES

propositae in examine presynodali habito in Cancellaria consistoriali diebus 14. et seq. Septembris pr. el.

a) *E theologia dogmatica.* — 1. Data definitione Dei demonstratur attributum divinae unitatis argumentis philosophicis et biblicis.

2. Quid sacrificium in genere et quotuplex? Sacrificium Crucis fuitne verum sacrificium?

3. Praemissa definitione Sacramenti Matrimonii exponatur conditio Matrimonii tempore Christi, et in quo Christus matrimonium reformavit.

b) *E theologia moralis.* — 1. Quid imputatio moralis? Conditiones ejus. Principia ad dijudicandum actionem, omissionem et effectus.

2. Quid fama, quomodo laeditur, quomodo conservanda? Quid honor? Exponatur doctrina de dubitatione, suspitione ed iudicio temerario.

3. Quid contritio? Ejus necessitas, conditiones. Quid attritio.

c) *Ex iure ecclesiastico.* — 1. Quenam jura competant Ecclesiae vi potestatis magisterii?

2. Quid est obligatio residentiae, quodnam ejus subjectum, quamdiu et sub quibus conditionibus ab ea dispensatur?

3. Exponantur causae canonicae separationis conjugum a mensa et thoro.

d) *Ex homiletica.* — Exaretur sermo super textu: *O crux, ave, spes unica.* Exordium per extensum, prima pars dogmatica, secunda moralis, epilogus per extensum.

Lurška Mati Božja.

Zvonovi zvonijo, premilo pojó,
Častijo preblazeno Lurško Gospó.
Marija, Marija! naš dviga se glas.
O Lurška Devica, ti prosi za nas!*)

Se Lurška Marija ozerla na nas:
Veselo prepevamo tebi na glas.

Ti bela obleka obdaja teló.
Pomeni spočetje brezmadežano.

Na glavi ti krona nebeška migljá,
Marija, kraljica si zemlje, nebá.

Se v nebo ozirajo tvoje oči,
Ti milosti Oče nebeški deli.

*) Ti dve verstici kakor odglas, ki se ponavljá, ste v rokopisu postavljeni tako-le:

Vse dni doní: Zdrava Marija!

Vsak čas je glas: Zdrava Marija!

Vr.

Premilo so sklenjene tvoje roke,
Ko Jezusa prosiš za grešnike vse.

In roznati venček ti kinča rokó,
Še nam ga daj moliti vselej lepó.

Ti krilo obdaja spokornosti pas,
Na ostro pokoro spominja naj nas!

Brezmadežno nam se odpira serce,
In milostno bije za národe vse.

Pripravljena vselej si Mati zarés
V tolažbo hiteti otrokom z nebés.

Pregreha se širi po zemlji okrog,
Po tebi, Marija, bo rešil nas Bog.

Zapuščeni reveži prosimo mi,
Obriši Marija nam solzne oči!

Obupnosti sila teži nam serce,
Ti Lurška Marija, podaj nam roke!

Nam v serce zasadi nedolžnosti cvét,
Da ne pogubi nas okuženi svét.

Naj duša keršanske ljubezni gorí
In tebe, Devica, na veke častí.

Po stezi pokore nas vódi zvestó:
Služabnik Marijin pogubljen ne bo.

Tolaži nas mati v nedolžnostih zdaj,
O smerti odpri nam preblazeni raj. —
S. Gaberc.

Razgled po svetu.

Černagora sklenila je s svetim stolom konkordat na varstvo katoliške cerkve v Černi gori. Glasi se: 1. Rimokatolikom je izverševanje javne službe božje v Černogori dovoljeno. — 2. Sveti oče objavil bode pred vsakratnim imenovanjem Barskega nadškofa černogorski vladi osebno dotičnega kandidata da bo ona lahko pravčasno dala kake vsakojake pomislike sv. stolu na znanje. — 3. Barski nadškof, kteremu so vsi katoliki černogorski v pastirstvo izročeni, podložen je v cerkvenih zadevah edino le sv. stolu. — 4. Preden Barski nadškof prične izverševanje svoje službe, prisegel bo černogorskemu knezu sledeče: „Prisežem pri Bogu ter na sv. evangelij obljubim, da bom černogorskemu knezu zvest in pokoren. Obljubim, da se ne bom spuščal v nobene razgovore, ter se ne bom vdeleževal nobenega posvetovanja, kakor tudi podrejene mi duhovščine ne bom pregovarjal ali ji dovoljeval, da bi se taista česarkoli vdeleževala, kar bi javni mir v državi utegnilo kaliti. Vlada pripozná škofu naslov „illustrissimus“ (presvitli gospod) ter mu določi 5000 frankov na leto. — 5. Barski nadškof ima pravico v sporazumljenji z vlado župnije po škofiji vredovati in župnike imenovati. Če bi sprejemal v službo duhovščino, ki nima černogorskih državnih pravic, smé to le v sporazumljenji z vlado storiti; imenovanja černogorskih državljanov mora pa vladi predlagati. — 6. Barski nadškof ima popolno svobodo pri izverševanji svoje pastirske službe in pri upravi škofije. Njemu so gledé pastirstva podložni vsi katoliški duhovniki. — 7. Po župnijah, kjer nimajo pripravnega kraja za izverševanje službe božje, preskerbeti ga bo moral nadškof v sporazumljenji s krajno gosposko. — 8. Nadškof nadzoruje podučevanje kerščanskega nauka pri katoliški mladini po vseh šolah in bo v sporazumljenji z vlado katoliške katehete po vseh šolah imenoval; ti katehetje bodo imeli prav take plače, kakor drugi učitelji na dotičnih šolah.

Ondi, kjer so katoliki v večini, nastavljal bo vlada na državnih šolah take učitelje, ki bodo tudi cerkveni oblasti všeč. — 9. Vlada priznava veljavnost katoliških in mešanih zakonov, ki jih je sklenil katoliški duhovnik. — 10. Zakonske prepire med katoliki določuje Barski nadškof, ako taisti ne spadajo v področje sodnij. Pri mešanih zakonih se prepri tudi lahko nadškofu izroče. — 11. Molitev za kneza opravlja se v slovanščini. — 12. Mladenče, ki so za duhovski stan sposobni, izvolila bo vlada v sporazumljenji z nadškofom, ter jih bo pošiljala v Rim, kjer se bodo dalje izobraževali in bodo državno letno podporo imeli. Vsakojake prepire med vlado in nadškofom rešujeta v sporazumljenji papež in knez. — 14. Ta konkordat postane tako veljaven.

(„Slov.“)

Rim. Sv. Oč. namenjajo v Lateranu ustanoviti veliko univerzo (universitas Leonina). Višje vodstvo bo imel kardinal Mazzella S. J. To utegne pomagati, da se v Rimu ohrani očitno zidanje, ker mladolaška zanikarnost je k temu malo zmožna. Sicer bode lahonska volčnost zopet imela predmet svoje plenohlepnosti.

Kardinal Ledochovski je 20. sept. obhajal 25letnico svojega škofovstva.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolan Gospod za pomoč. — Oseba za pomoč v očesni bolezni. — Strahovita pošast za spreobrnjenje, ali če to ni mogoče, saj za ponižanje. — Nevarno bolan gimnazijalec v hudem verskem dvomu in skušnjavah za pomoč. Potreba pomoči velika. Združena molitev bo pomagala. *)

Zahvale.

Moja sestra je bila v hudi bolezni in že v smertni nevarnosti; pa hvala, slava, čast trojedinemu Bogu in prečisti Devici Mariji! kakor sem ji dala piti vode iz studenca Lurškega in obljubila Nji v večji in očitno zahvalo naznaniti, se ji je kmalo na bolje obrnilo. O Bog! daj nji kmalo trdno in popolnoma zdravje na prošnje prečiste Device Lurške. Ana N.

Od sv. Križa na Primorskem nam je zopet došlo 225 novih udov za bratovščino Naše ljube Gospé presv. Serca, ter je ondi zapisanih že 760. — Tako je prav; molitev priporočajo sv. Oče Leon XIII; molitev naj se razširja, ker ona ima pristop tudi v naj bolj merzla in terda serca, kamor ne more nobena pridiga, nobeno posvarjenje, noben katoliški časnik.

Iz Celja smo enako dobili 146 novih imen. Lepa hvala! — Take reči oddajamo g. tajniku te bratovščine.

Iz rimskega zapisnika mučenikov.

18. svečana.

Sv. Flavijan, škof in mučenik, je bil leta 447 povzdignjen na nadškofovski sedež v Carigradu. Njegovo življenje je bilo skoraj nepretergana borba zoper krivovernike tedanje dobe. Z apostolsko gorečnostjo in stanovitnostjo se je zoperstavljal njih nakanam in branil pravo katoliško vero svoje čede. Da so mu krivoverci

*) Vprašanje: kdo ima nesrečnega terpina na vesti? Kužljiva knjiga? časnik? strupena družina? ali celo kdo, ki mu ima biti rednik, angelj varh?... Zapeljivci naj pač pomislijo, kar nje čaka za to, kar hudega trošijo. Vr.

vsaled tega veliko britkih ur napravili, se lahko ume, posebno ker so imeli le-ti zaslonbo na cesarskem dvoru. Celo cesarico Evdoksijo so za-se pridobili, in po njenih spletkah se jim je posrečilo v nekem nepostavnem zboru odstaviti svetega škofa. Flavijan se je skliceval na papeža, pa niso počakali odgovora, s pestmi so ga bili in z nogami teptali. da je malo potem umrl. Še le po smerti mu je došlo neko zadostovanje, ko je leta 451 veliki cerkveni zbor kalcedonski njemu prav dal, njegove nauke poterdil, njega samega pa v število svetnikov sprejel.

Sv. Heladij, škof v Toledi na Španjaskem, spoznavec, je imel najpred imenitno službo na kraljevem dvoru. Pa tudi sredi zapeljivosti tacega življenja ni pozabil na Boga, temuč večkrat se je odtegnil posvetnemu vrišu in ušel v samoto. Kar zmanjkalo ga je včasih za več dni, podal se je bil v neki samostan, kjer se je vdeleževal menihoveškega življenja, dotlej, da je nekega dne popolnoma notri ostal in stopil v ondodni red sv. Benedikta. Leta 605 so ga izvolili za opata in v sivi starosti je moral še zapustiti priljubljeno samoto, ker je zoper svojo voljo bil povzdignjen do škofovske časti. Po osemnajstletnem zvestem pastirovanju je mirno in srečno v Gospodu zaspal leta 632.

Sv. Konstancija, hči cesarja Konstantina, se je spreobrnila vsled čudežnega ozdravljenja na grobu sv. Neže, kamor je v svoji dolgi bolezni večkrat zahajala. Njej ste se pridružili pozneje hčeri vojvoda Galikana, po imenu Atika in Artemija, ter je z njima vred storila obljubo vednega devišstva. Izvolila si je stanovanje poleg groba sv. Neže in je njej na čast zidala krasno cerkev. Živel je v 4. stoletju.

Sv. Simeon, škof Jeruzalemski, mučenik, je bil sin Kleofa in Marije, sestre Matere Božje, toraj Jezusov ujec, kakor njegov brat Jakob mlajši. Tako Zveličarju v rodu, je kmalo postal njegov učenec, ter poslušal njegove nebeške nauke in videl njegove čudeže. Ko so se po vnebohodu Gospodovem apostoljmi razkropili po vsem svetu, je on ostal v Jeruzalemu s sv. Jakobom prvim jeruzalemskim škofom, kteremu je bil tovariš in pomočnik v spreobračanju Judov. Ko je le-ta bil usmerten leta 62, je postal Simeon njegov naslednik. Pet in štirideset let je zvesto opravljal svojo službo in dosegel nenavadno visoko starost 120 let, ko ga k deželni predsednik Atila obsodil k smerti na križu.

Listek za raznoterosti.

V orgljarski šoli izučen organist, z dobrimi spretnostmi, bi rad dobil službo za cerkvenika in organista, ali saj za eno teh služb. Več se zve na Poljanah v Ljubljani št. 27, pri družini Kenič-evi.

Neve molitve po vsaki tihi sv. maši (po povelju papeža Leona XIII) se dobivajo v „katoliški bukvarni,“ natiskane na lični podobici. Cena za 100 podobic 2 gld. — Namen teh molitvic je, da bi na priprošnje Marije Brezmadežne, sv. Jožefa, ss. Petra in Pavla in vseh svetnikov dosegli spreobrnjenje grešnikov in povišanje sv. Cerkve.

Dobro bi bilo morebiti opomniti, naj bi mašniki in ljudstvo ta namen sprejeli vselej tudi še v svoji „Memento,“ spomin (za žive). Ta molitev, je silno primerna in potrebna današnjemu času, ko se pogosto naj večim preham pečat opravičenja vtisuje, u. pr. nesramnosti po več krajih, političnemu ropu in grabljenju cerkvenih posest in pravic itd.

Pristavljen je prav primerno poslednjič klic k sv. nadangelju Mihaelu, da bi nas branil in nam pomagal v tem boji; da bi Bog ukrotil satana, ki je začetnik in skrivni vodnik teh hudobij, ter naj bi njega in druge

hudobne duhove, ki se v zatiranje sv. Cerkve, v zapeljivanje in pogubo duš po svetu plazijo, sv. Mihael zavernil v peklenko brezno.

Terst. Preč. kapiteljski dekan g. A. Sterk je postal škofijski nadzornik za verouk za vse državne in civilne ljudske šole teržaškega mesta. — Č. g. Jan. Škabar je šel v začasni pokoj. — Umerl je č. g. Jož. Šahar, dosluženi kurat v Sočergi. R. I. P.

Černe-tova vstanova s 157 gld. je razpisana. Pervo pravico do nje imajo sorodniki; ako taci ni, pa mladenči iz duhovnij Tomaj-a, Povir-a, Občine in Sežane. Če tudi taci ni pa sploh šolci teržaške škofije.

Družba sv. Križa je 14. t. m. obhajala obletnico svoje vstanove. Pristopilo je preteklo leto 5 novih udov; umerlo pa jih je 10. — 10. jul. je bila v stoljnici slovesna mertvašnica za vse umerle. Od začetka (l. 1863) je pristopilo v družbo 349 duhovnov, katerih je 119 že umerlo, nekteri so postali „proh-dolorci“ (po 19. paragrafu), ter jih ostane 216, in polnih oficijev (morebiti eno manj) dobí. kdor izmed udov bi zdaj umerl.

V Vodicah so imeli prav spodbudne in izdatne duhovne vaje za sv. leto. Sporočilo prihodnjič. —

Se enkrat se nujno opomnijo na „vabilo“ k občnemu zboru podpornega društva za duhovne (23. nov.) vsi č. gg. družbeniki, zlasti bližnji in Ljubljanski, da ne pride zbor v zadrego, ker po „pravilih“ ni sklepčen, ako ni navzočih saj trideset udov. Odbor.

Tisti čast. gospodje vodniki „Dejanja sv. Detinstva“, kateri še želé knjižic VI. zv. za leto 1886, naj se oglase po dopisnici pri g. kanoniku A. Zamejcu, in naj naravnost naznanijo število knjižic.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Č. g. Jan. Dolinar je bil 6. vinot. investiran na duhovnijo Rako. Čast. g. Jan. Smrekar, mestni kapl. v Kočevji, je postal katehet na deških mestnih ljudskih šolah v Ljubljani. Premešeni so č. gg.: Fr. Demšar iz Toplic v Mirno peč; Jož. Novak z Rake v Toplice; Mih. Terček iz Starega terga pri Poljanah v Šmarijo, Ign. Fertin iz Prečine v Stari terg; Avg. Sinkovec iz Mirne peči v Prečino; Šim. Ažman iz Šmarije v Vipavo; Anton Verbajš iz Leskovca v Cerklje; Andr. Kalan iz Cerklj v predmesto Ternovo v Ljubljano. Č. g. Jan. Kramar, župnik v Breznici, je 27. vinot. umerl (R. I. P.), in ta duhovnija je 30. vinot. razpisana.

V Lavantinski škofiji: Č. g. Jož. Tombah odpoval se je župniji v Pamečah in ostane župnik pri sv. Vidu; č. g. Mat. Frece, kaplan na Ponikvi, gre za provizorja v Podgorje. — Prestavljeni so č. gg. kaplanje: Blaž Kuković iz Loke v Terbovlje; France Črnenšek od sv. Križa pri Ljutomeru v Loko; Mat. Stoklas iz Marenberga k sv. Križu pri Ljutomeru; Jakob Vidovič od sv. Petra pri Radgoni v Marenberg; Marko Štubec iz Majšperga v Jarenino; Ivan Stanjko iz Ormoža v Majšperk; France Geč iz Št. Ruperta v Slov. Gor. v Ormož; Fr. Arnuš od sv. Vida k sv. Rupertu; Mat. Goršiš iz Vitanja k sv. Vidu pri Ponikvi.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Neimenovan „zlatomašnik“ 5 gld. — Bogoslovec 1 gld. — Neimenovana 10 gld. — Iz Bistrice za „collegium Jeranum“ 3 gld. — Prečast. g. dekan A. Aleš 3 gld. — Čast. g. župn. J. Kapuz 2 gld. — Iz Preserja 2 gld. — Čast. g. M. Barbo 1 gld. 98 kr. — Neimen. 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Neimen. 24 kr. — Iz Prečine č. g. A. Sinkovec 11 gld. 10 kr. — Ljudska šola v Ž—h daruje po večletni navadi za namene sv. Detinstva 2 gld. z željami: naj bi sv. Jožef kot vodnik mladega Jezusa; sv. Ana kot učenica mlade Marije; šolska zavetnika sv. Alojzi in sv. Tomaž Akvinski bili na pomoč v vseh šolskih zadevah njenemu učiteljstvu in mladini.

Za sv. Očeta: Neimenovan 1 gld. — Volilo + M. Hočevarja 10 gld. — Ljudska šola v Ž—h pokloni po večletni navadi Sv. Očetu kot dar za novo, za Njih Svetost zlatomašniško leto 1887: 3 gld. s prošnjo, naj bi Oni njenemu učenilstvu in mladini prosili za darove Sv. Duha in za Božjo pomoč pri vseh šolskih delih in opravilih.

Za afrikanski misijon: Č. g. M. Barbo 2 gld. — Iz Horjula 4 gld. — G. J. Jalen 1 gld. — Neimen. 20 kr. — Komenda po č. g. župniku M. Tavčarji 7 gld. 50 kr. — Kranjskogoraka fara 5 gld. — Po + Mih. Hočevarji 10 gld. — Od Sv. Križa 2 gld. — Č. g. župn. J. Keršič 3 gld. 50 kr.

Za zveličanje svoje in večni mir ranjnih staršev, bratov, sester in vse zlahte daruje nekdo že v življenju: Za sv. Očeta 5 gld.; za oo. Frančiškane v Mostar-u, ktere je stotnik Himmel v „Vaterlandu“ toliko priporočal 10 gld.; za študentovsko kuhinjo 3 gld.; za družbo sv. Bonifacija 5 gld.; za sv. Detinstvo 5 gld.; za Bulgarijo 3 gld.; za afrikanski misijon 5 gld.; za oo. Trapiste v Bosni 3 gld.; za misijone v Indiji, Kini in na otocih 5 gld.; za varhe Božjega groba v Jeruzalemu 1 gld.; za razširjanje sv. vere 1 gld.; za misijonarje prestopivše iz razkolništva 2 gld.; za stoljno cerkev v Serajevu 2 gld.

Za sveto leto: Čast. g. Ant. Vonča z Bevk 7 gld. 60 kr. — Č. g. župnik J. Kapuz 5 gld. — Iz Komende zbirka po č. g. župniku M. 65 gld. — G. organist z Iga 50 kr.

Za cerkev Jezusov. presv. Serca: G. organist z Iga 50 kr. — Č. g. M. Barbo 1 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Fara Št. Gotthardska 12 gld. — Od Sv. Križa po č. g. J. Maroltu 17 gld.

Za Marijanišče: Preč. gosp. Anton Golobič 20 gld. — Č. g. Gabriel Weiss 7 gld.

Za bratovščino sv. Leopolda: Po preč. g. J. Rozmanu 1 gld.

Za cerkev sv. Vida v Želimljah: Iz Preserja 1 gld. 2 kr.

Za Don-Boskov misijon v Patagoniji: Neimenovan 10 gld. in 9 kuponov po 2 gld. 10 kr. — Polona Galjot 10 gld.

Za vstav Polikarpa Anastasijada v Carigradu: Neim. 10 gld. — Polona Galjot 10 gld.

Za misijon v Adrijanopolu: Č. g. kapl. Fr. Onušič 5 gld. za šolske sestre.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Po + Mih. Hočevarji 10 gld.

Za misijon v Tonkinu: Č. g. kapl. Fr. Onušič 5 gld.

Za ameriški misijon: Po + Mih. Hočevarji 10 gld. — Od Sv. Križa 2 gld.

Za zvonove pri cerkvi Jezusov. presv. Serca: Čast. g. župnik J. Marolt 10 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

Jos. R—s na Sl. Čr.: Bodemo poskusili, in ako bo kaj sadú, dobite odgovor. — G. Mark. Pr. v Griffenu, g. Fr. R—r v Kr.: Zastran Dan. naznanjeno odpravnistvu. — G. P. O.: Prav dobro vstregli. Hvala „skušenim možem“; pa tudi Vam hvala in pozdrav. — G. Ž. v C.: Oddano na svoj kraj. — G. Hl.: Prične se precej prihodnjič. Prav vstregli.